

99. A töredelmes szívűekhez közel van az Úr (Zsolt 33,19)

Az 53. számú éneket imádkozzuk:

*Könyörülj, Istenem, én bűnös lelkemen,
Szánakozz immáron szomorú szívemen,
Haragodnak mennykövét, éles, hegyes törét,
Vedd vissza vétkeim büntető vesszőit!*

*Továbbá mosogasd bűnöktől lelkemet:
Tisztítsd meg, gyógyítsd meg sebektől szívemet.
Bűneimet megvallom, nyilván tapasztalom:
Miattok nem lehet nyugságom, vígságom.*

Nagybőjtben különösen is időszerű ez az üzenet: *A töredelmes szívűekhez közel van az Úr* (Zsolt 33,19). Ha az *elcsendesedés imája* és az *összeszedettség imája* után a *jelenlét imáját* is szeretnénk gyakorolni, akkor ehhez különösen **jó a bűnbánat felindítása**. Az ember igazán nem méltó Isten jelenlétére! Péter is – amikor a názáreti Jézusban felismerte annak isteni hatalmát –, ezt mondta: *Menj ki, Uram, tőlem!* (Lk 5,9), vagyis felismerte, hogy nem méltó egy csónakban lenni Vele.

Én sem vagyok méltó arra, hogy Isten jelenlétében legyek, és az Ő színe előtt állhassak, Őt imádjam. Isten mégis annyira irgalmas, hogy bűnös teremtményét nem tapossa el,

– hanem kegyesen megbocsát.

– Nemcsak messziről tekint rám, hanem közel jön hozzám.

– A bűnbánó lélek levonzza az Úr irgalmát: „Minél inkább töredelmes szívűek vagyunk, Isten annál közelebb jön hozzánk!” Ez Istennek valami emberileg kimondhatatlanul titokzatos cselekvése!

Ezért így is lehet mondani, hogy a misztikus élmény:

– **Isten titokzatos jelenlétének szemlélése.**

– **A jelenlevő Isten titokzatos szeretetének megtapasztalása.**

– A jelenlevő titokzatos **Isten szeretetében való megnyugvás**, megpihenés. Valóságos **belső béke**.

– **Gyönyörködés** (az ember oldaláról megfogalmazva).

– **Gyönyörűség** (Isten oldaláról megfogalmazva).

– **Isten szeretetében, boldog szentháromságos létében és életében való részesedés.**

– Isten és a lélek egymásnak és egymásban való **öröme**. Ez titokzatos (misztikus), de mégis

megfogható, megtapasztalható öröm.

A misztikus élményben a lélek megtapasztalja, hogy **Isten jelenléte szerető jelenlét:**

– Az van itt, Aki **szeret engem!**

– Az van itt, Aki szeret **minket!**

Nincs más dolgom, mint befogadni Őt. A misztikus élményben ugyanis az ember feladata a befogadás. A misztikus imában, az Isten szeretetét szemlélő titokzatos imádságban Isten az elsődleges. Ő a kezdeményező. Ő az, Aki jelentkezik: *Itt vagyok!* Az ember erre az isteni kezdeményezésre készséges lélekkel mond igent, mert Őbenne nyugalmat és békét talál. Ahogyan az örömet, úgy a nyugalmat és a békét is meg lehet tapasztalni. Szerető jelenléte összeszedettséget eredményez, mert magához vonta, sőt magához ragadta a lelkemet. Ezért *örvend a szívem, és békességben nyugszik a testem és a lelkem is* (vö. Zsolt 15,9). Ez az **istenélmény Isten jelenlétének megtapasztalása**, az Ő jelenlétének átélése. Mondjuk így: a jelenlevő Isten szemlélése tehát **Isten ajándéka**. Természetfeletti kegyelem, vagyis teljesen ingyenes. A lelki élet mestereinek mégis az az egyöntetű tanítása, hogyha a magunk erejéből nem is tudjuk elérni a belénk öntött szemlélődés állapotát, a szívünket arra előkészíteni azonban tudjuk.

1. Az istenélményre elsősorban a bűnbánat, a töredelmes szív készít fel.

Próbáljam felidézni a bűneim megbocsátásakor kapott lelki örömet! Most itt ebben az imádságomban nem annyira a bűneimet kell vizsgálgatni, nem magamat szemlélni, hanem **Isten irgalmas szeretetére kell tekintenem**, amellyel amnesziát, kegyelmet, életet adott! A szív töredelmessége csak azért jó imaállapot, mert újra meg újra felidézi Isten irántam tanúsított irgalmas szeretetét. Isten ugyanis amikor megbocsátotta a bűneimet, lehajolt hozzám, közel jött hozzám. És attól kezdve velem is maradt. A megszentelő kegyelem állapotában élő embernek van leginkább joga örülni a világon, mivel **ennél nagyobb kincs nincs! A bűn megbánásából így lesz a bűnbocsánat feletti öröm!**

Hagyjam már el a bűneim szemlélését! A mocsok és a szenny nézése helyett a végtelen Tisztaságra, a mérhetetlen Szentség elérésére, Isten birtoklására vágyódom! Akkor a lélek megtapasztalhatja: *nemcsak a töredelmes szívűekhez van közel az Úr*, hanem *a tiszta szívűekhez*, a megtisztult lelkekhez is! Sőt, **minél tisztább élek, Isten annál közelebb jön hozzám!** (vö. Zsolt 50,19)

2. Kitárulkozás Isten előtt

Ezt a második magatartásmódot, amely segít az Úr közelségének a megélésére a Zsoltáros ezt így tanítja: *Tárujjatok föl, örök kapuk, a dicsőség királya bevonul* (Zsolt 23,7). Nemcsak a földi templom, a jeruzsálemi szent hely kapujáról van szó, hanem sokkal inkább a szívek kapujáról. **Ez még az én dolgom, hogy a fölülről, a magasságból minket meglátogató Isten** (Lk 1,78) előtt **feltárjam lelkem kapuját**. Isten ajándéka azonban, hogy eljön hozzánk, hogy a magasságból lehajol a mélységbe, hozzám.

Vannak országok, amelyek lezárják a határaikat más országok elől, de ezek gazdaságilag elmaradnak. *Ilyenek* azok az emberek is, akik nem nyílnak ki mások felé, és nem engednek be másokat a szívükbe.

Az én dolgom: tárulkozzam fel az Úr előtt! A bűneit bánó ember töredelmesen lefelé, a föld felé hajol. A bűneitől megtisztult ember pedig boldogan **nyújtózkodik az ég Ura felé**. Bizalommal vágyódik arra, hogy az Úr felemelje magához, mert tudja, hogy az Úr már megtisztította a bűntől. **Minél inkább ki tudom tárni a lelkem ajtaját, annál könnyebben be tud vonulni lelkem hajlékába** a dicsőség Királya. Díszkíséretében ott vannak vele együtt azok is, akiket már megdicsőített a Király, vagyis akik már egészen Istennel vannak betöltve. Ezért mennek ők is mindenhová, ahová a Bárány, az isteni Vőlegény megy: A szentek *fehér ruhában követik a Bárányt, bárhová megy* (Jel 14,4).

Ha a dicsőség Királya eljön hozzám, akkor itt jelenvalóvá válik az egész mennyország is, mert a mennyei udvar mindig ott van, ahol a mennyei Király van. Sőt, szeretteim is, akik ott vannak Isten mennyei dicsőségében, itt vannak bennem is, amikor eljön hozzám a dicsőség Királya. Micsoda látomás ez, mert szemlélhetem a valóság láthatatlan részét is! Amit ugyanis a szemem nem láthat, azt **a szívem szeretettel felfoghatja, tudniillik, hogy Isten itt van**, hogy Isten jelen van mindazok számára, akik szeretik Őt! Ez az isteni Jelenlét engem is bekapcsol Isten örök szentháromságos életébe, szentjével közös életébe.

3. Isten el akar jönni hozzánk

Ez a harmadik szempont, amely segít, hogy megélhessem Isten Jelenlétét. Izajás – aki azt hitte, hogy meg kell halnia, mert látta az Urat – mondja: *Íme, hatalommal jön az Úr, karja uralkodik* (Iz 40,10). Ő már csak tudja! Ő már látta Istent (Iz 6,4), bár még nem színről színre, hanem – ahogyan mondja – csak *az uszályát* (Iz 6,1).

Isten azonban nemcsak Izajásnak, vagyis egy embernek a szívébe akart eljönni, sőt nemcsak egy népet választott ki arra, hogy közöttük lakjék, hanem **minden kor minden emberét. Engem is!**

Itt meg kell állnom az imában, mert magamra tekintetve látom: „Az én lelkem csak szegényes kunyhó Neked, Uram! De tudom, hogy Veled együtt majd kicsinosíthatom és alkalmasabbá tudom tenni arra, hogy méltó hajlékod legyen, mert Te olyan hatalmas vagy! Amit én nem tudnék megtenni, azt Te megteszed! Milyen titokzatos, vagyis misztikus cselekedet ez!”

4. Isten szüntelenül ránk gondol!

Ez a negyedik gondolat, amely segít az Úr közelségének szemlélésére. A Bölcs mondja: *Uram, soha nem feledkeztél meg népedről, mindig és mindenütt vele voltál* (Bölcs 19,22).

„Ha én meg is feledkezem Rólad, Uram, Te akkor sem feledkezel meg rólam! Ha én nem venném észre a jelenlétedet, Te akkor is itt vagy velem! Mindig irgalmasan megemlékezel rólam, Uram.” (*Pillantásától függ ismét a lét.* – Madách Imre: *Az ember tragédiája*). Mindig meg kell fontolnom: *Ha az Úr nem siet segítségemre, talán az örök csend helye volna a lakásom* (Zsolt 93,17). Az ószövetségi ember felfogásában a halál után a lélek a Seolba, az alvilágba, a holtak országába jut, mozdulatlan, dermedt szürkességbe. Ez még nem az örök boldogság, hiszen azt majd csak Jézus a megváltással hozta meg nekünk.

Az Úr nemcsak létrehozta ezt a világot, hanem fenntartja és kormányozza is. **Engem is azáltal tart fenn a létben, hogy szeretettel gondol rám!** Ha Isten jelenléte szerető jelenlét, akkor az én létem Isten szeretetének a megjelenítése. E szeretet nélkül nem léteznék. De e szeretet által viszont létezem!

Akkor szakadjon el az a lánc, amellyel Isten leláncol önmagamhoz! Engedjem, hogy beleáradjon lelkembe Isten segítsége, Aki maga a segítő Isten!

Ha nem tudom magam eléggé kinyitni a szívem ajtaját, kérem meg Őt: „Segíts, nyisd ki! Tégy csodát velem, hogy a régi, az önmagát kereső ember bennem átadja a helyét a krisztusi új embernek! Uram, ez is a Te kezed műve! Nem hiába vártam a segítségedet! Jöttél! Nemcsak lassan jöttél, hanem *sietével a segítségemre*. (vö. Zsolt 69,2). Azért sietsz *a segítségemre*, mert jól tudod, hogy mik vagyunk: *por és hamu* (vö. Ter 18,27). A Te *kezed formált engem* (vö. Ter 2,7; Jób 10,8), vagyis megérintette a testemet, és lelket lehelt belém.”

„Ennyire közel jöttél hozzám, Uram? Ugye nemcsak adni akarod ezt a krisztusi új életet nekem, hanem meg is őröd azt bennem?”

Még közelebb akarsz jönni hozzám, Uram?”

Az ember nem tudja igazán felfogni az Úr válaszát:

„Igen! Vedd észre, hogy jövök, egyre közelebb jövök tehozzád, gyermekem!”

Halljam meg a személyemre szóló üzenetét:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Erre az isteni akarásra hivatkozva – amellyel Ő akar egyre közelebb jönni hozzám – mondjam Neki:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!